

Graham Brown

Zwarte regen

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Proloog

Het regenwoud

De schaduwen van het regenwoud doemden dreigend boven hen op. De dikke, stroperige lagen hingen als een circustent over de hoge, enorme bomen. Door de regen groeiden ze uit tot een ondoordringbare en onverzettelijke massa, en werden een thuis voor duizenden diersoorten, waarvan de meeste nooit de grenzen van hun hoge haven zouden verlaten. Hier werd geleefd, hoog in het bladergewelf. De grond was voor de schaduwen en voor kruipende dingen en voor wat dood was.

Jack Dixon verplaatste zijn blik van de begroeiing boven hem naar de aarde naast zijn voeten. Hij ging op zijn hurken zitten en bekeek de voetsporen. Het patroon van de zware laarzen was makkelijk te herkennen, maar verschilde toch van de eerdere sporen. Deze waren aan de voorkant meer ingedrukt; de neuzen waren dieper in de aarde geduwd en er zat meer ruimte tussen.

Dus de doelen waren gaan rennen. Maar waarom?

Hij keek rond, terwijl hij zich afvroeg of hij misschien te vroeg de achtervolging had ingezet en zichzelf had verraden. Dat leek onwaarschijnlijk. Het zicht werd grotendeels belemmerd door dicht struikgewas en als je al verder kon kijken, zorgde de dampende mist ervoor dat het uitzicht een grijze massa was, alsof er verder niets bestond, alsof er geen wereld achter lag. Alleen maar een oneindige hoeveelheid bomen, verstikkende mossen en takken die als touwen van lege galgen naar beneden hingen.

En trouwens: als ze hem hadden gezien, was hij allang dood geweest.

Dixon gebaarde naar de man achter hem. Hij wees naar de sporen. 'Tets heeft ze opgejaagd,' zei hij.

De andere man, die McCrea heette, bestudeerde ze even. 'Maar wij niet.'

Dixon schudde zijn hoofd. ‘Nee. Wij niet.’

Toen er krekels tjrpten in de verte, trilde er een zenuw in McCrea’s gezicht. Meer viel er niet te zeggen, en de twee mannen gingen verder, hun geweren in de aanslag en nog langzamer dan tevoren. Enkele minuten later bereikten ze iets wat Dixon al had verwacht. Weer een dode; die lag er nog niet lang, want het lijk stonk nog niet. Wel hadden de vogels het al gevonden. Toen Dixon de laatste struiken opzij duwde, vlogen de aaseters luid protesterend weg naar de veiligheid van de bomen.

Nu werd het verminkte lichaam van een man zichtbaar, gekleed in dezelfde jungle-uitrusting als die Dixon en McCrea droegen. Hij lag met zijn gezicht naar beneden op een baan karmozijnrode modder, met een afgebroken inlandse speer in zijn rug. Hompen vlees waren uit zijn benen gestoken, en zijn rechterarm en -schouder waren verwijderd, niet keurig afgesneden, maar eraf gerukt, waardoor er gescheurde repen vlees en bloederige botresten uitstaken. ‘Wel godverdomme,’ zei McCrea, zich omdraaiend nadat hij het gezien had. Dixon staarde ontzet, maar bleef pragmatisch. Hij wees naar de dode man. ‘Als jij niet geprobeerd had mij hier achter te laten, was dit niet gebeurd.’

Naast hem vocht McCrea om zich goed te houden. ‘Die klootzakken hebben hem aardig te grazen genomen.’

De klootzakken waren inlanders: de Chollokwan, een stam die hen al had belaagd zodra ze ook maar één voet ten westen van de rivier hadden gezet. Tijdens een aantal schermutselingen een paar weken eerder hadden Dixon en zijn mannen een stuk of tien aanvallende inboorlingen doodgeschoten. Het leek echter dat één les niet genoeg was geweest.

‘Heeft ons de moeite bespaard,’ zei Dixon. ‘Fouilleer hem.’

McCrea zakte door zijn knieën op de grond en doorzocht de zakken en de jas. Toen hij niets vond, pakte hij een klein apparaatje en zette het aan. Het tikte eerst langzaam, maar terwijl hij naar de goede plek stuurde, veranderde dat in steeds sneller getik.

‘Ik zei toch al dat hij ze had?’ zei Dixon.

McCrea legde de geigerteller weg en dook in de rugzak. Hij verstarde toen er een schrille kreet klonk vanuit de buik van de jungle, die echoënd tussen de bomen om hen heen bleef hangen.

Tot het stil werd.

‘Gewoon een of andere vogel,’ zei Dixon.

‘Het leek wel...’

Dixon keek McCrea aan. ‘Het klonk heel ver weg. Nou, schiet op, vind die verdorpe stenen, dan kunnen we weg.’

Onder Dixons blik ging McCrea weer verder en hij trok al snel een vettige doek uit de rugzak, waarin een stel kleine steentjes zat. Ze waren iets groter dan suikerklontjes, maar hadden twaalf facetten en er lag een doffe, metaalachtige glans over. Er zat ook een bekrast, kleurloos kristal tussen.

Dixon keek naar de stenen en het kristal en daarna naar het gemartelde gezicht van zijn voormalige kameraad. ‘Dief,’ zei hij toen. Een laatste uitspraak over de dode man, een grafschrift voor een verrader die nooit een echt graf zou krijgen.

McCrea pakte de stenen weer in en gaf het pakketje aan Dixon.

‘En zijn papieren.’

Onwillig gaf McCrea hem ook de portemonnee en het paspoort van de man. Toen Dixon het paspoort aanpakte en wegstopte, klonk er in de verte opnieuw een schrille kreet. En deze keer werd die kreet beantwoord door een andere kreet, veel harder dan de eerste en veel dichterbij. Een jammerend gegil dat je door merg en been ging en regelrecht je hersens binnendrong.

‘Dat is godverdomme geen vogel,’ zei McCrea.

Dixon zei niets, maar was het in stilte met hem eens. Ze hadden die kreet al eerder gehoord, bij de tempel, vlak voor alles uit de hand liep. Hij was dan ook niet blij dat hij het geluid nu weer hoorde. Hij stopte de met stenen gevulde doek in zijn broekzak en hield zijn geweer zo stevig vast dat de spieren van zijn zware onderarmen opbolden. Zijn ogen schoten van links naar rechts terwijl hij probeerde door de mist en bomen heen te turen. Maar dezelfde struiken die hen hadden beschermd, blokkeerden nu zijn zicht.

Hij dacht aan zijn overleden vroegere kameraad. Dit was geen goede grond om op achterna gezeten te worden.

Naast hem mompelde McCrea iets onverstaanbaars, en vervolgens:

‘We zijn hier veel te lang gebleven.’

Dixon negeerde dat, trok een machete uit zijn heupschede en stapte met het geweer in de ene en de machete met zijn lange, metalen lemmeret omhoog in de andere hand naar voren. Hij werkte zich door de voorste struiken heen en bleef toen staan.

Op de bosgrond, naast een spoor van donker, stollend bloed, zag hij nieuwe sporen. Lange, getande sporen, alsof iemand een omgebogen stemvork door de aarde had getrokken. Dixon kon niets bedenken wat zo'n spoor maakte.

Terwijl hij neerhurkte om de sporen beter te bekijken, rook hij een bekende geur. Scherp, bijna zoals ammoniak. En weer klonk de schrille kreet door het bos. Die golfde als het ware over hen heen en rolde verder.

‘We moeten hier weg,’ zei McCrea.

‘Rustig maar,’ zei Dixon, terwijl hij naar de sporen bleef kijken.

‘Man, snap je het dan niet? Het gaat gewoon wéér gebeuren.’

‘Hou je bek!’ Dixon probeerde zich te concentreren. Als ze wegrenden zouden ze worden gedood, maar blijven... Er was iets helemaal verkeerd aan deze plek, iets wat hij zich pas gerealiseerd had toen het te laat was. Zij waren hier niet de jagers, maar de prooi.

Van ergens voor zich hoorde Dixon een beweging, zo zacht als het geritsel van een uilenvleugel, maar dan vlak boven de grond. Hij legde het geweer tegen zijn schouder.

‘Dixon,’ smeekte McCrea.

Het geluid kwam steeds sneller naar hen toe; het racete vederlicht door het bos.

‘Dixon, alsjeblieft!’

Dixon stond op, bereidde zich voor op een schot, maar het geluid schoot links langs hem heen. Hij draaide zich vliegensvlug om en haalde de trekker over op het moment dat er een donkere vlek tussen de bomen explodeerde.

McCrea schreeuwde. Een gewerschot denderde door het bos en druppels rode mist verspreidden zich over de bladeren. Maar er was niets om op te schieten: geen doel, geen vijand, geen McCrea. Alleen laaghangende bladeren die heen en weer wiegden door het schot en glansden van het menselijke bloed.

Dixon staarde naar het bloed dat van de bladeren af druppelde.

‘McCrea!’ riep hij.

Hij luisterde of hij iemand hoorde vechten, maar ving niets op. McCrea was verdwenen, dood en verdwenen, net als de anderen. Alleen was het deze keer recht onder zijn neus gebeurd.

Dixon liep achteruit. Hij was niet gauw bang, maar nu begon zijn

hart te bonken en kreeg hij de ongecontroleerde aanvechting om te vluchten. Hij keek van de ene naar de andere kant. Hij bewoog voorzichtig, eerst met rustige, afgemeten passen. Maar hij merkte al snel dat hij vlugger ging lopen. Zijn hart bonkte en hij kon niet goed meer nadenken. En toen ook de schrille kreten weer door het bos galmden, begon hij zo hard te rennen als hij maar kon.

Als een dolle stier stormde Dixon in paniek door het struikgewas naar voren en struikelde toen er ranken tussen zijn benen verstrengeld raakten. Bij een onverwachte beweging draaide hij zich razendsnel om, keek van de ene naar de andere kant, slaakte een boze kreet en schoot vervolgens in de bomen.

‘Donder op!’ brulde hij.

Terwijl hij rende hoorde hij bewegingen, brekende takken en inlandse stemmen die hem opjoegen en insloten.

Hij struikelde weer, belandde op handen en knieën, en kwam omhoog om te schieten. De schacht van een donkere schaduw raakte hem, waardoor hij door de lucht vloog. Daarbij zag hij in een flits zijn belager voordat die in het bos verdween. Acht mannen dood, en dit was de eerste keer dat hij hun moordenaar even had gezien. Zijn huid leek op een glimmend zwart bot.

Met een harde smak landde hij op de grond, maar het lukte hem zijn geweer vast te houden. Hij voelde een pijscheut in zijn been. Hij haalde hortend adem en krimpnd van de pijn rolde hij om en dwong hij zichzelf te kijken. De botten van een van zijn onderbenen waren gebroken, het scheenbeen stak door zijn huid. Rennen was geen optie meer. Waarschijnlijk kon hij niet eens meer lopen. Doodsbang kwam hij omhoog en tijgerde met zijn goede been achteruit, tot hij tegen de stam van een grote grijze boomstronk botste. Met trillende handen controleerde hij zijn geweer, legde het in de kromming van een arm en bereidde zich voor op het onvermijdelijke en pijnlijke einde.

Binnen een paar tellen trilde hij over zijn hele lichaam. Zijn hoofd knikte en viel naar achteren tegen de omgevallen stam. Boven hem bewoog het ingewikkelde web van takken zacht door een briesje dat hij op de grond niet kon voelen. Lichtspikkels vielen door kleine openingen tussen de bladeren door en deden pijn aan ogen die aan de duisternis gewend waren. Terwijl hij keek zag hij het licht vervagen, maar dat kon ook alleen zijn idee zijn.

Zonder dat er iets gebeurde ging er een minuut voorbij, en nog een. De stilte omringde hem en werd alleen door zijn eigen moeizame ademhaling verbroken. Terwijl de seconden wegtikten bad Jack Dixon dat hij in rust zou mogen sterven, dat hij mocht verdwijnen in een eeuwige, vredige slaap. Na nog twee minuten begon hij zelfs hoop te koesteren.

En toen hoorde hij weer die harde, schrille kreet. Zijn hart bevroor, het drong zijn schedel binnen en galmde door de binnenlanden van de Amazone.